

V letech bezčasí

Jistota, že není kam jít

Byl to dům bez komínů a oken
a snad to ani dům nebyl
polykal dětskou bezstarostnost
pleny pral zásadně na bodu mrazu
v zápěstí gilotinu

„Jsou naprosto nevzdělatelné“
květináč vybafl hlínu
pohrdlivě zapsal poznámku
a nechal prostěradlo krvácet
dvanácti měsíčky
pro Marušku

„Je to odvrácená tvář vesmíru“
zadunělo v nekonečnu
co na tom, že je v nich láska,
když špatným používáním
jsou poškozené
Reklamace v suterénu
hned naproti nebi

Hlasy se lámaly se sebedůvěrou
„jsme nová generace“
bezmoc do třetiny namíchaná s bezmocí
takový koktejl pro vyděděné
na jedno olíznutí

Dveřmi se vházelo do slepé ulice
a hluší salutovali
bezrucí mávali obočím
ze zdí se vylamoval hlen
lahev bez etikety se sama orazítkovala
rvala si zátku,
až řvala po vínu

Něco tam bylo jinak
asi ta jistota, že není kam jít...

Úplně obyčejný leden

Tvářili se, že je normální
polykat hobliny a pod víčka
zarážet špendlík
Připínací

To aby se lépe vyjímal toaletní papír
na čokoládovém okraji dortu
Už nepečeme

Nebylo to potřeba říkat,
ukapávalo ze suchých větví

Zem se barvila do kysela a mrazy se chvěly
jako nadržení psi,
kterým nedali najíst

Špilberk vzdychl pod lehkostí obušků
připravených pro zvědavé
zase se jim naloží na hřbet

Pár buchet zabalených do duhy
bude se utahovat
ve světě inženýrů a instalatérů

Experimentovat a utahovat

Laboratoře se plnily výbuchy a potrubí praskalo
nic se neděje
páchlo z kanálu
a lidé nevšímavě padali
do podzemí

Pod nánosem slunce
úplně obyčejný leden

Stačilo jít svou cestou

Vše začalo požadavkem
na přesný jízdní řád
Jeden mravenec přikreslil tykadla
a nasadil do hlavy brouka

Hrdinové se dnes obejdou bez koltů
jenom to chce papír a tužku
padesát deka kreativity
zástup tleskajících
lžíci milosti
a všechno zalít bešamelem z patosu

Drobní delikventi jsou žádoucí
hlásal roztržený billboard
někde u silnice
zatáčku za hromadnou bouračkou

Šik nových dálnic s vyhlazeným betonem
mašíroval v rytmu

Řád a pořádek

Není to strava pro každého
každý není národ,
to ví každá vyleštěná bota

Slova se opět lisovala z nenávisti
materiál byl pořád ten samý
z těsta z Káně Galilejské
ve vzduchu orel, co trhá vtip
na krev

Davy šly za loučí,
ale její světlo nevedlo nikam,
ani neukazovalo zdi a dno

Čekalo se na spasitele,
přitom se mohli spasit všichni
stačilo jít svou cestou

Nikdo nepůjde z kola

Nádražní hala zela prázdnotou,
koleje zasunuly pražce do rukávu
trezory paměti
Chyběl kód

Plno bylo U Kašpárka
slova byla znečištěna těžkým vínem
opona padala do kafe
s kocovinou

Štamgasti rozebírali svět
je zajímavé,
že nejvíce matek
přebývá
u nebe
zato v pekle
utahují šrouby

Bylo předem jasné,
že nikdo nepůjde z kola
nato všichni až moc šlapali
pot
slzy
krev
moč

Toho s kladívkem již nebavilo
usazovat nepřístojné,
co oddaně přísahali na lež
ve chrámu odpustků

Bylo to rok od pohoršení
kabát z ostudy prolamoval sklep
první vlaštovky ohlašovaly
poslední naději

Hostinský ždímal
čelo
hra byla u konce
vlahé jaro
malovalo sveticím

kníry

Co ukapávalo z hroznů

Páralo se na kost
dva druhy černě
krabička zápalek
barel za koně
a stín

Nedá se překročit
odnikud
člověk ho nese s sebou
jako věčné zrcadlo
každého kroku

Opět se smrt brousila do špičky
co na tom, že na stadiónu se objímali
fanoušci obou klubů
a hráči si měnili hlavy

Trenéři měli jasno
i o výsledku

Nebyl to hněv,
co ukapávalo z hroznů
Jenom nevěřící kroucení hlavou
stesk po půdě

A jedno obejmutí